

Poetul cel Mare

DAN GIOSU

Poetul cel Mare scrie la cartea...
la cartea cea neagră
scrie și bea.
singele-i curge din gură
Moartea deasupra
capului său se uită
în cartea cea neagră...
și Ea singera.
Singele mortii curge pe carte
aceea neagră
din fața sa.

Să mai strâng dintre umbre,
gîndi Poetul cel Mare;
din umbrele ce le
risipesc pe podea...
Îmi pot permite atîtea
umbre, eu, oare?
Deasupra capului său Moartea tăcea.

Să mă ridic să-mi fac
o cafea cu aromă de-adîncă tristete –
Îi dăduse cineva o astfel de cafea –
nu-i ieșea versul din urmă...
Nimeni tăcerea n-o curmă

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Mai bine, să-l chem pe vecin!
Pentru ce să-l chem pe vecin?
Să bem paharul cu vin...
Nu, nu!... vinu-i puțin!

Aș fi putut să fiu rîu,
Să curg printe muntii...
Sau, mai bine, să fi fost piatra?
Apa să susure peste mine mereu...
Iar, primăvara,
cînd apele se retrag mai la vale,
soarele să mă cuprindă deplin.
Dar, mai bine să-l chem pe vecin,
da, da...

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Ce-ar fi să vopsesc tavanul cu roșu?
Parcă l-am mai vopsit eu cîndva...
Să chem vizitiul,
să taie cocosul –
tavanul acesta vopsindu-l
cu roșu...
Poetul cel Mare și-aduse aminte:
Vizitiu nu avea.

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Aș fi putut să fiu un cîmp
arat proaspăt,

pe care să alerge o fată
speriată de tinerețe –
picioarele ei afundîndu-se-n mine
pătruns voi fi fiind
de tulburătoarea ei frumusețe –
tărîm de zăpadă,
mă-ngroapă cu ea!!!

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Să mai bag un lemn în cămin,
parcă-i frig –
să se mai încălzească puțin...
Poetul cel Mare și-aduse aminte
că n-are cămin.

Ar fi trebuit să fac un cămin!
La gura lui, pe o blană de urs,
să mă bucur de viețile focului,
să mă topeșc cu iubita,
toată noaptea să stau eu cu ea!

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Ce-ar fi să-mi chem cîinele?
Și tocu-azvîrli și zise: Aport!
Poetul cel Mare și-aduse aminte:
Cîinele-i mort.
Versul din urmă nu îi ieșea.

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Aș fi putut fi chiar umbra copacului...
De ce să am atîtea umbre eu pe podea?
De ce să stau să le număr mereu?
Poetul cel mare sînt eu!?

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Dar unde mi-e tocul?
Dacă mă ridic, cineva
poate, mîrșav, să-mi ia locul.
Să scriu cu un creion,
să scriu cu ceva!
Versul din urmă nu îi ieșea!

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Aș fi putut să fiu
mirosul de toamnă al ierbii...
Ba, aș fi putut fi tristetea
unui bătrîn ramolit, puteam fi infinit...
Aș fi putut fi ceva!

Deasupra capului său Moartea tăcea.

Singele-i curge din gură
pe cartea cea neagră –
Poetul cel Mare sade și bea
cot la cot c-un vecin...
Focul dogorește-n cămin,
cîinele la picioare-i se gudură,
vizitiul vopsise tavanul cu roșu –
tăiașe cocosul...

Aș fi putut fi cineva!
Aș fi putut fi chiar Moartea!

Deasupra capului său Moartea tăcea.

